Nágocsi Napló

Nágocs község negyedévente megjelenő közéleti lapja

2013. III. évfolyam - 4.szám - IV. negyedév Ára: 100 Ft

Náthán

Jövök a boltból. Kezemben szatyor. Indulok a kastélykert felé. Mióta a híd mellett Betlehem és feldíszített karácsonyfa áll, itt Nágocson, a somogyi kis faluban, még szívesebben járok erre.

Aztán meglepődöm. A fenyőben, az ágak között pöttöm legény, kezében karácsonyfadísz. Megdöbbenek! Olyan finoman van a fa feldíszítve, s e kisgyerek most begyűjti a szép üveggömböket. Első indulatomban szinte rádörrennék! De hát mégiscsak kisgyerek! Szelídre veszem: „Hát te mit csinálsz?" Váratlan a válasz: „A szél leverte a díszeket, s próbálom visszatenni." Elönt a szégyen, s vén koromra majd belepirulok! Magamban meggyanúsítottam egy pöttöm legényt, aki feltételezésemmel ellentétben éppen a szépet állította helyre, mint a falu apró polgára. Körbe néztem. A fa mellett 6-7 dísz hevert, a szél által leverten. Kicsit megszégyenülve, s nem kevés csodálattal beálltam mellé segítőnek a díszeket visszailleszteni.

Aztán rájöttem, hogy nem az ág végére, hanem közvetlenül az utolsó leágazások elé kell helyezni a zsinórt: így a szél nem tudja letépni. Neki is megmutattam. S közben megkérdeztem: hogy hívnak ? Náthán – hangzott a válasz. S nem volt kérdéses, hogy az adventisták közül való. Beszéltünk még néhány mondatot, de nem ez a lényeg. Náthán közben szólt, hogy két dísznek nincs meg a zsinórja. Felvettem őket és betettem a Betlehem elé a kosárba.

Náthán annyit mondott: „De szépek itt is !" Azért később erre járván Nóritól a boltban kértem két gemkapcsot, s hajlítottam belőlük függesztőt.

Így hát a díszek a helyére kerültek.

Én meg tanultam Náthántól, a pöttöm legénytől emberséget, tisztességet, hitet az emberi becsületben.

Zichy László

Az újság szerkesztésében mindig segítséget jelent, ha az Olvasóktól ötletek érkeznek, hogy kiket lenne jó megszólítanom, milyen témában legyenek kedvesek írni. Ez történt ebben az esetben is. Az alábbi írások Karácsonyra hangolóak, szerzőik a helyi egyházak lelkészei, papjai.

Karácsonyra elsősorban az adventtel, ami eljövetelt jelent, készülődünk az ünnepre. Áldozatos munkával felállították a nágocsiak adventi koszorúját, amelyen ünnepélyesen meggyújtották első vasárnap az első gyertyát. A négy gyertya azt a négyezer évet jelképezi, amíg az emberiség várt a megígért Isten fiának eljövetelére, megtestesülésére.

A karácsonyt a család ünnepének is nevezik, mert ilyenkor inkább egymásra, szeretteinkre figyelünk küzdelmes életünkben. A karácsony az

éjféli misével kezdődik, a hagyomány szerint ekkor született a világra Jézus, a megtestesült Isten. Karácsony napja, másnapja és nyolcada jelzi hogy ez nagy és fontos ünnep. Megállunk egy időre, gyakoroljuk a szeretetet, Istenre és az egymásra figyelést, elgondolkodunk életünk értelmén. Istent elsősorban embertársainkban, az ő szolgálatukban szerethetjük a legjobban.

Az egymás ajándékozása a háromkirályok ajándéhozatalából ered és Isten is Önmagát ajándékozta a világnak. Kisgyermekként jött, hogy ne féljük, büntelenül élt, csak jót tett földi életében, megmutatva, hogy kell becsületben, tisztességben, Istenben bízva leélni földi életünk, mert annak a feltámadás a beteljesülése. Az Ő élete is ajándék a világnak, hogy továbbadhassuk.

Nekem is elsősorban a szolgáló szeretet gyakorlását jeleni a Karácsony, hogy végzem a vállalt szolgálatomat a szentmisében, a hívek keresésével, felajálva mindazt, amit Isten kínál. Hitet, reményt, a szeretetet és örömet vinni az embertársaimhoz, ahogyan azt egyházunk Krisztusunk tanítása és gyakorlata szerint igyekszik tenni.

Gyermekkorom legemlékezetesebb, legszebb karácsonya, jegyrendszerben egy sötét hideg és áramszünetes este. Gyertya és lámpafény mellet díszítettük a karácsonyfát, főztük az ünnepi szegényes vacsorát,

szerény ajándékokat adtunk-kaptunk, és sötétben gyönge fények mellet vettünk részt az éjféli szentmisében is. Gyermekként nem éreztem a helyzet kényelmetlenségét, szegénységét, de harmincöt év után ez a legszebb emlékű karácsonyom a titokzatossága, de mégis a szülők, testvérek, a család szeretetteljes hangulata miatt.

Őszintén szívből kívánok mindenkinek Istentől megáldott kegyelmekben gazdag békés boldog karácsonyi ünnepeket, minden Istenben hívőnek és még nem hivőnek.

Hálásan köszönöm mindazoknak az szeretetteljes áldozatát akik a Betlehem és az Adventi koszorú állításában részt vettek, a gyertya gyújtásokat szervezték. Adja Istenünk, hogy szülessék meg mindannyiunk szívében, lelkében, otthonában a kis Jézus. Isten áldja a Nágocsiakat!

Győrfi Sándor plébános

Szeretem a karácsonyt...

Mert ilyenkor az emberek türelmesebbek, figyelmesebbek, talán kicsit több időt szánnak egymásra. Olyan kérdéseket is fel lehet tenni, amire máskor nincs idő, nincs hely, vagy egyszerűen nem adódik tér.

Szeretem, mert úgy is hívják: a szeretet ünnepe. Ekkortájt sokunkban nagyobb a nyitottság, lehetőség adódik arra, hogy valódi értékekről beszélgessünk, egy kicsit többet megosszunk magunkból a másikkal, és nekünk is marad arra időnk, hogy meghallgassuk családtagjaink, barátaink, ismerőseink örömeit, kudarcait és tapasztalatait.

Szeretem, mert ahogyan a Bibliában is olvashatjuk "jobb adni, mint kapni" (Csel 20,35), és ilyenkor többen arra készülnek, hogy meglepjék, megajándékozzák szeretteiket valamivel. Adni tényleg jó. Az is örül, aki adja, és az is, aki kapja. Még a megvetettekre, hajléktalanokra, részegesekre is több jut: "Legyen egy jó napja... elvégre karácsonyvan, és ez azért mégis a szeretetről szól."

Szeretem, mert a városok, utcák, terek és az otthonok fénybe öltöznek. Szép koszorúk kerülnek az ajtókra, jó illatok szállnak mindenfelé, szorgoskodnak a háziasszonyok, előre készül a bejgli és egyéb finomság. Sajátos atmoszféra lengi körül a decemberi készülődést.

Szeretem, mert sokakban érzem, hogy ott a vágy egy olyan jobb világ után, ahol ezek az értékek uralkodnak.

Nem szeretem a karácsonyt...

Tudom, hogy sajnos csak egy hét erejéig tapasztalható a nagyobb türelem, figyelem és az egymásra fordított több idő. És mi van a másik ötvenegygyel? Már előre szomorkodom, mert félek a törékenysége miatt.

Nem szeretem, mert a karácsonyi szeretet közhely marad, éppen azért, mert hamar elillan, és leleplezi önmagát - nem igazi, hanem hamis szeretet.

Nem szeretem, mert pont a szeretet forrása hiányzik belőle: Krisztus. Nem szeretem, mert azt a jelentését is elvesztette, ami volt: Jézus lejött a földre hozzánk. Nem a kis Jézuska, hanem Isten maga, aki vállalta a kockázatot, amit az emberré válás jelentett, és vállalta megmentésünket is, amiért a legnagyobb árral kellett fizetnie. Gondolom, azért nem olvashatunk a Bibliában Jézus pontos születési dátumáról, mert Isten nem akarta, hogy mindez csupán csak egy hétről szóljon. Egész évre tervezte a szeretet életrendjét, ami a kalendáriumi évben nem egy, hanem ötvenkét hétből áll.

Nem szeretem, mert akiknek valóban nagy szükségük lenne a gondoskodásra, csak ebben az időben kapják meg, és ekkor sem a valódi, hanem a színlelt, lelkiismeretet megnyugtató formában.

Nem szeretem, mert a karácsonyt egyre inkább üzletté és iparággá válik. Nem jó ez így, mert a gyermekeknek sokkal értékesebbek az ajándékok, mint maga az ajándékozó, és fontosabb lesz nekik, hogy a fa alatt ott lesz-e az új Xbox, az mp3 lejátszó, a bicikli, vagy a hajas baba, mint a családi együttlét, a találkozás a barátokkal, a szeretetteikkel. Pedig ez az igazi ajándék. Nem szeretem a karácsonyt, mert sokszor az ajándékozás az illemből és nem a szívből fakad.

Nem szeretem, mert a decemberi díszek, színek, illatok után annyira üresnek és sivárnak tűnik a január.

És legfőképpen azért nem szeretem, mert egy újabb teljes évet kell várni rá.

Hála Istennek...

Mert megmutatta, nekünk minden nap "karácsony" lehet, hogy az a szeretet, amivel szeretne megajándékozni, nem kampányszerűen működik, hanem az életünk részévé - életgyakorlatunkká - válhat. A szeretet him-

nuszában olvashatjuk, hogy az igazi "szeretet soha el nem fogy" (1.Kor, 13,8). Ez aztán az örömhír!

Hála Istennek, hogy tudjuk az igazságot. Jézus első eljövetelének van egy másik nagyon fontos és sokak számára ismeretlen tanítása is: egy valóságos második adventre várunk, amikor a Szeretet Forrása visszatér, és nem lesz többé elválás. Ez az idő Isten igéje szerint már nincs messze. Az a nap, a valódi szeretet diadala lesz!

"Most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre, most töredékesen ismerem az Istent, akkor pedig úgy ismerem majd, amint Ő ismer engem. Három dolog marad meg addig: a hit, a reménység és a szeretet; ezek közül pedig legnagyobb, a szeretet." (1.Kor. 13,12-13)

Horváth Gábor
adventista lelkész

Rózsa óvónéni adventi koszorúja

Mit jelent számomra a karácsony?

Amikor a feltett kérdésre keresem a választ, egy nagyon régi karácsonyi emlék elevenedik meg a számomra:

A sok kedves és szép élmény között, az 1989. évi karácsony estéjére, amíg csak élek emlékezni fogok! Történt, hogy az utolsó karácsonyesti istentisztelet után, Tengődről (este ½ 8 körül) hazaindulva, úgy döntöttem, rövidítek: az erdei úton megyek haza, (lefele Bábonynak), hisz nem nagy a hó, a lejtőn (lassan) lejutok és megtakarítok legalább fél órát. Szerencsésen le is értem a lejtőn, - de ekkor az autóm váratlanul leállt. Kiderült, a benzint jelző mutató induláskor felakadhatott (öreg Skoda!), és alig volt már üzemanyag, amikor elindultam a négy alkalomból álló utamra.

Elég hideg volt, lassan a hó is szállingózni kezdett, ott álltam félúton: eszembe jutott a gyerekeknek elmondott bíztatás: a betlehemi csillag megmutatta az utat a bölcseknek, így érhettek célba. Felnéztem, semmilyen csillag nem volt, csak a nagy gond: legalább 3 km Bábonymegyer, a legközelebbi település, - de hát ki fog segíteni karácsony este ilyen későn?...

Elindultam… egy-két perc múlva visszanéztem és egy kicsit megborzongtam, mert úgy tűnt, hogy az a csillag a földön is tud járni. Erősen imbolyogva, de a távolban közeledett a fény… Mindössze az történt, hogy a bábonymegyeri gondnokom (nagyon jószívű nyugdíjas bognár, aki azóta már régen meghalt), ahogy Ő szokta mondani: „diakóniázott egy kicsit". A bábonyi karácsony esti istentisztelet után „RS" traktorjával átfuvarozott Tengődre egy adag tűzifát, hogy az egyik család tudjon fűteni. (legalább karácsonykor ne fázzanak!)

Leakasztotta az utánfutót, engem elhúzott hozzájuk, - kaptam benzint – igaz, a rövidítésemmel csak egy órát késve, de autóstul hazaértem. Kezdődhetett a karácsony… Azóta – különösen karácsony délutánonként – mindig megnézem a benzint alaposan… Eszembe jut az öreg és azóta tudom: az a csillag a földön is közlekedik…

Mit jelent számomra a karácsony? Vezetést. Isten vezet, mutatja az utat, segít, hogy ne tévedjek el, hogy hazaérjek, hogy Hazaérhessek!

Nagy Csaba
református esperes

„Találkozzunk anyunál!"

A szobában, a konyhában mindenütt Illés Lászlóné unokáinak fotói, a háromajtós fiókos tükröt pedig a kis festményeik díszítik. Az asztalon fekszik egy gyönyörű bordó kötött kiskesztyű, az egyik dédikének készítette Annuska hasonló kissapkával együtt, horgolt fehér díszeket is varrt rá. Boltban nem lehet szebbre akadni.

Sorolja is büszkén, melyik unoka miben tehetséges. A fiának a kislánya klarinétozik, a fia meg trombitál, pár évvel ezelőtt vizsgáztak a tabi zeneiskolában. A „kislány" most végzett a közgazdaságiban, pénzügyi főelőadó és egy könyvelőcégnél kapott állást. A fiú cukrász lesz, hatalmas, széles vállú, lenéz az apjára. A lányánál van 2 gyerek, Kaposfüreden laknak. Dominika, Hanna az egyik dédunoka neve,1 éves, neki készült a kissapka meg a kesztyű.

- A középső fiam Pusztaszemesen lakik. Ha ketten hívnak egyszerre magukhoz, egyikhez sem megyek, hogy ne legyen sértődés, legutóbb is disznótorra mentem. Tizennyolcan vagyunk egy összejövetelen, mint a gyufa, úgy vagyunk. Legutóbb Mindenszentekkor voltunk együtt, sütöttem dióskalácsot. Jöttek 11 után, fölszeljük a kalácsot, a mákosat is, kakaósat, mazsolásat, aztán utána megyünk a temetőbe. Hazajöttünk, kakasból volt a pörkölt, megettük; 22 szelet rántotthús, fasírozott, sültkacsa, petrezselymes krumpli, káposztasaláta, almáspite. Én úgy kinyúltam! Beosztottam, melyik nap mit sütök-főzök. Mindet szeretem, mind az én húsom-vérem! Melyiknek mondanám, te ne gyere el, örök életre megharagudna rám! Találkozzunk anyunál!- mondják.

Márti és Ferike

Január 6-án leszek 75 éves. Nekem Boldizsárnak kellett volna lennem, akkor bontjuk a karácsonyfát. Itt születtem Nágocson, apám, nagyapám itt születtek. Bennszülött vagyok.

Az utóbbi szavain picit elgondolkodom... Valószínű másként van otthon nemcsak a tájban, a rokonok, ismerősök, barátok között az, aki bennszülött, s másként az idegen. Ahogy mondani szokás a „gyüttment". Pedig sok elöregedő falu végnapjait éli, s ha nem lennének gyüttmentek, az üres, lassan széteső házak udvarainak gyomjai között patkányok terjesztenék a kórt.

Csöndben nézünk magunk elé a pillanatnyi szótlanságban, a kályha ontja a meleget. Az ágya fölötti kis feszületre téved a szemem.

-Hány évesen ment férjhez?

-16 éves voltam, amikor férjhez mentem - csóválja a fejét.

-Akkoriban megszólták, ha valaki 21-22 évesen még nem ment férjhez, vénlánynak tartották-jegyzem meg.

-Igen, de hülyeség volt korán férjhez menni, amikor az ember asszony, akkor már annyi minden vár rá. Este megdagasztottam a kenyeret, éjjel 2-kor felkeltem, kiszakítottam, hajnalban tettem a kemencébe, mire mentem dolgozni, 7-re megsült. Mikor megmosdattam a tejes vízzel, belebököttem a köménymagot, így mentem dolgozni, mindig elkérték, alig maradt.

Nagyon sokat dolgoztam, egész életemben rengeteget, de így szeretem.

Szeretem az Annuska-féle asszonyok társaságát, árad valami biztonság belőlük, valami ősanyaság. Teremtők ők maguk is, földből, anyagból csodát, életet. Mintha azt mondanák: „Nincsen gond, amíg engem látsz, lesz friss kenyér, finom kalács." Lehet, hogy ezt az érzést, még gyerekkoromból hozom, a nagyanyám szoknyája széliről. Néha úgy érzem, én más vagyok... Különös számomra, ki miért lesz olyan, amilyen. Vajon az Isten megálmodik-e minket? Vagy az anyag kénye-kedve szerint alakulunk? És a gondolat? A gondolatunk teremtő ereje? Van, aki azt mondja, az arcunkat magunk formáljuk, idős korunkra ott van rajta az életünk, a jellemünk...

-Amíg fiatal az ember, minden más – jelenti ki Annuska. Nekünk nem volt annyi szép ruhánk, mint a mostani fiataloknak, Megvarrtuk a zoknikat, harisnyákat, most ha kiszakad, eldobják. Otthon átvettük a rossz ruhát. Sokat dolgoztam a tsz-ben, de jó volt, fiatalok voltunk. Mentünk kapálni is a tsz-ben, a traktor pótkocsijának szalmáján ültünk. Csillagpuszta felé az egyenes út mentén két diófasor volt ültetve, amikor sár volt, csak úgy fröcsögött a sár ránk, az öregasszonyok jajgattak, mi meg röhögtünk, fiatalok voltunk.

Eszembe jut Annuska kacagása a telefonból, mielőtt hozzáindultam, a fülemben maradt. Olyan fiatal, gyöngyöző, csiklandozó, mint a kamaszodó lányoké, jókedvet árasztó.

A test elnehezedhet, a nevetés belekacaghat és játékosan kötekedhet az idővel.

-Már az idősebbek közül mindenki meghalt. Most is a fiatalok könnyedebben veszik. Jó volt, mert fiatalok voltunk, az öregek már másként nézik a világot. Szerencsére ellátom magamat, mindent elkészítek, tyúkjaim vannak, a róka még nem volt itt. A horgolást, kötést az unokatestvéremtől tanultam meg. Második osztályos voltam az általános iskolában, amikor már kötöttem, horgoltam. Akkoriban szép fehér zsebkendő szélére horgoltak, belerakták az énekeskönyvet, így mentek a templomba. Szeretem csinálni az ilyet, el vagyok vele foglalva. Nekünk nem volt tv, horgoltunk, kötöttünk. 14 évet dolgoztam az intézetben, 14 évet az ÁFÉSZ-nál, mindenütt jó volt, mert szeretek dolgozni, nem tudnék csak úgy ülni, mert akkor bolondulásom van. Most is fáj a lábom, de azért mindent megcsinálok. 2015 februárjára vagyok bejegyezve műtétre.

Fia, László

-Melyik gyerekkori emléke jut eszébe?

Amikor kicsi voltam, nagyon szerettem a kolbászt. A kemence fölött volt a szabadkémény. Nem volt otthon senki. Föltettem a hokedlit a kemence tetejére, arra széket, felmásztam, hogy kolbászt veszek magamnak, akkor eldűltem, hatalmasat estem. Nem ettem egy hétig kolbászt, hiába kínáltak, kérdezték, mért nem eszel. Nem mertem mondani: mert úgy megütöttem magam! Most hogy belegondolok, a gerincem is törhetett volna, jó nagyot estem, csak úgy durrant! Én soha nem féltem semmitől, vakmerően belementem dolgokba.

2-3. osztályos kislányként kezdtem el főzni, volt egy mamám, aki nem tudott járni, annak vittem a lábast, hogy jól van-e. Ő mindig megdicsért, meg a szüleim is, azért dicsértek, hogy el ne menjen a kedvem. Délben a szüleim, amikor hazajöttek a tsz-ből, jó volt ne-

kik, mert nem hideget ettek, hanem, amit megfőztem. Jaj, de el ne felejtsük, amikor megy, a dióskalácsból vigyen!

1939-ben születtem, a nagypapám és a testvére is meghaltak a háborúban. Az emlékművön olvashatók a nevük. 1945-46-ban itt voltak az oroszok, meg volt határozva, hogy mennyi krumplit kell kinek vinni. Odavittük a Kriska-házhoz. Megöltek egy tehenet, megfőzték, kondérokból ették. Akkoriban a helyi asztalos, Béla bácsi csinálta a koporsókat, délben megette az ebédet, aztán befeküdt a koporsóba pihenni. Akkor a halott az első szobában volt felravatalozva. A nagyanyám nagyon jó asszony volt, Gyümölcsoltó Boldogasszony napján hunyt el. Mindketten szerettünk nagyanyáink közelében lenni, hallgatni őket, s már felnőtt fejjel csodálkoztunk rá, hogy ők is voltak szerelmesek.

Annuska magyaros ruhában

Most már késő́re jár, nézem kicsit ijedten az óramutatót, indulnom kell.

Jön a karácsony, jó lenne egy finom recept!

Irjuk le a diós kalács receptjét!- ajánlja s már készségesen diktálja is.

Fél liter tejben 3dkg élesztőt 2 kanál cukorral felfuttatunk, letakarjuk, mikor jó, teszünk bele 1 dl étolajat, 1 tojássárgáját, 1 teáskanál sót, annyi lisztet, hogy finom, gyúrható tészta legyen, félretesszük megkelni. Kicipózzuk és egy rúdba teszünk 30 dkg diót, 20 dkg cukrot, 1 citrom reszelt héja és leve. 3 kanál forró tejjel összekeverjük, tésztába tesszük, megtöltöttük, hagyjuk kicsit kelni. Mehet a sütőbe, 20 percig nagy lángon, majd 25 percig takarékon.

Tanúsíthatjuk a férjemmel, hogy rendkívül finom!

A Nágocsi Mezőgazdasági Zrt jelene, jövője (?)

I.

Amikor megkaptam a felkérést a Nágocsi Napló-tól, hogy Nágocs község meghatározó vállalkozásáról írjak néhány gondolatot, az alábbi keresztmetszetben gondoltam azt megtenni:

Egyrészt a Zrt területi fekvése, domborzati viszonyai nekem, mint az Alföldről származónak, akinek a szeme a végtelen síkságot szokta meg, sajátságos és különleges. A levegő tiszta, a növény fajlista széles, az állatvilág gazdag. Az emberek közvetlenek és barátságosak. Tanúsítom, hogy mint minden esetben, ebben a vonatkozásban is a jót könnyű megszokni. Másrészt az érem másik oldalán azonban a domborzattal együtt jár az erózió, a felszínre kerülő alapkőzet, a megélhetési, elhanyagolt erdőírtások, ahol a szerepet a bozótosok veszik át, a vadon élő állatoktól (szarvas, vaddisznó,őz, stb.) megvédhetetlen a termesztett növénykultúra. A kistérségben a foglalkoztatás részleges, a munkahely teremtés erővonalai nem megalapozottak. A mezőgazdasági tevékenység féllábú, hiányzik az állattenyésztés, melynek oka az előre kiszámíthatatlan közgazdasági szabályozás. Az agrometerológiai körülmények rendkívülien szélsőségesek, az időjárás jellemzően aszályos, az utóbbi két évben sokasodott a hőségnapok száma, 40 C fok és a feletti értékekkel. 2012 évben az OMSZ (Országos Meterológiai Szolgálat) csapadék adatai alapján az országban legkevesebb csapadék Zics községben esett. A növénytermesztés determinánsa a, FÖLD a magasszínvonalú termesztéshez szükséges értékének a fele, 17AK/ha átlagban. A Nágocsi Mg Zrt a felvázolt makro körülmények között működik. Jelenlegi szántóterülete 2.600 hektár, csökkenő területi tendenciájú. A környéken megszokott, egyszerű, az adottságokhoz alkalmazkodó a termesztett növények listája. A vetésforgóban fő növény a kukorica, az aktuális terület több, mint harmadát foglalja el. Újabban foglalkoztat bennünket a gondolat, a kapás növények területi csökkentésének kérdése a vízhiány és a virágzáskori légköri aszály tapasztalata, és annak következményei okán.

Hozamaink súlyos kárt szenvedtek ezen időjárási jelenség miatt, a növény további használata az eddigi mértékben megkérdőjelezhető. Az olajos növények közül a repce feljövőben van, 300 ha, a napraforgó trendje csökken, 200 ha lesz a vetett terület. Izgalmas kérdés az őszi és tavaszi kalászosok helyzete, következetes tapasztalat az, hogy ezek a növényfajok megbízhatóbban teljesítenek, az utóbbi időszakban mint a kapás növények, ezért területi részarányuk növelése indokolt. Kiemelt jelentőségű lett a tavaszi árpa, mely sorozatosan megfelel a sörgyártás kényes igényeinek, ezáltal stabil, magas árbevételt biztosítva cégünknek. Újabb próbálkozásaink eredményesek az őszi árpa söripari célú értékesítése terén, az ehhez szükséges technológiai tevékenységünk eredményes. A minőség tekintetében a kenyérnek való sem marad le, árualapjaink rendre megfelelnek a sütőipar követelményeinek, nem ritkán A/2 minősítést kapnak a minősítő laboroktól, az egyébként javító minősítéssel bíró elvetett őszi búza fajtáink.

Talajművelésünk hagyományos, forgatásos művelés, melyet váltva-forgató ekékkel oldunk meg, vannak próbálkozásaink középmély lazítással, forgatás nélküli művelés alkalmazására is.

Tápanyagutánpótlás fő jellemzője,

hogy hiányzik a szerves anyag visszapótlása. A korszerű alap és starter műtrágyák alkalmazása csak részleges megoldás, valamelyest kiegészíti a nitrogénkötő, és szénhidrát bontó baktérium oldatok használata.

Növényvédelmi programunkra a megelőző jelleg és a kipróbált készítmények használata jellemző, gondunk a somogyi gyomnövény, a parlagfű kiiktatása, az újabban egyre jobban teret nyerő fenyércirok vegyszeres visszaszorítása. Monoton feladat a rovarfajok elleni állandó készenlét.

Gépi munkáinkat az aktualitás irányítja. A végrehajtás jól szervezett, koordinált a kivitelezésen látszik, hogy dolgozóink nem ma kezdték a szakmát, az ország bármelyik részén helyt állnának.

A Zrt operatív vezetése az utóbbi években a realizált eredményt gépek, eszközök beszerzésére fordította, így új szárító-tisztító berendezésünk létesült, megújult az erő-és munkagép állományunk, korszerűsödött informatikai rendszerünk. Versenyképesen maradni a mezőgazdaságban csak folyamatos beruházással, megújulással lehet, napirenden a kombájnpark fokozatos cseréje szerepel.

Cégünk kizárólag csak olyan vevőkkel tart kapcsolatot, melyek megbízhatósága megkérdőjelezhetetlen. Ilyenek: a szakályi Agrokémiai Kft, a kaposvári Mg Produkt Kft, a bp-i Agrimpex Kft, a bp.-i Intercereália Kft, a bólyi Agroboy Kft. Kifizetetlen számlánk, kintlevőségünk nincs, igaz, hogy a Zrt sem tartozik egyetlen szervezetnek sem, pénzügyeink rendben vannak.

Munkavállalóink kiválóan alkalmasak a Zrt szántóterületein aktuális munkálatok kivitelezésére, az azzal kapcsolatos elő,-és utómunkálatok magas szintű elvégzésére, a nagyüzem adminisztratív, pénzügyi-számviteli feladatainak megoldására.

Az idillikus képet kissé torzítja az alkalmanként előforduló hibák, a személyi összhangban tapasztalható zavarok, a kompromisszum készségen is van még javítani való. Ami valamennyiünk általános közérzetét ronthatja az az, hogy:

II.

A címben általánosságban megkérdőjeleztem a Zrt jövőjét. Minden mehetne a maga megszokott, rutinszerű útján, alkalmazkodván az előre nem látott gazdasági, biológiai, meterológiai változásokhoz, felvállalva a széleskörű kockázatokat, kereskedelmi rizikót. Tervezhetnénk, gondolkodhatnánk a jobb, eredményesebb megoldási változatokon a meglévő munkavállalói állomány tevékeny közreműködésével.

Az aktuál politika azonban másként gondolja a jövőt. Bevezeti a Földhasználati Törvényt, melyről summázva(cit:MOSZ: „Megkülde a társas vállalkozásoknak a selyemzsinórt") Valóban, beláthatatlan kihatásai lehetnek az említett jogszabálynak valamennyi társas vállalkozásra nézve, így a Nágocsi Zrt-re is, ahol III.osztályú magyar családok vannak, legalábbis erre lehet következtetni az írott anyagból.A Zrt nem vásárolhat termőföldet, a földmíves és a tagi állampolgár igen. Milyen országban élünk ? A földtörvény bírálatára nem kaptam felkérést, ezirányú véleményemet mellőzni kívánom, egyelőre megtartom magamnak.

A Zrt jövőjét az említett iromány azonban masszívan befolyásolja.

A földbérleti lehetőségeket korlátozza, a birtokméretet limitálja, a föld vásárlását tiltja.

A haszonbérlet jogáról „földbizottság" dönt, jogorvoslatnak nincs helye.

Capping. A birtokmérettel fordítottan lesz arányos a területalapú támogatás. Stb...

A csökkenő szántóterület és támogatás vajon milyen következménnyel járhat a foglalkoztatásra , a bérszínvonalra a munkabékére általánosságban a jövőképre? ...

Néhány napja alkalmam volt a hannoveri „Agritech" mezőgazdasági világkiállítást megnézni. Óriási területen van a kiállítás, két nap alatt sem lehet bejárni. Merre megy a világ mezőgazdasága? Szinte kizárólag nagy teljesítményű erőgépek, nagy méretű munkagépek sokaságát láttuk, un. családi gazdasági méretű eszköz még mutatóban sem volt. Hannover és Dortmund között az autóbuszról nem láttam feldarabolt szántókat. A szántók természetes határral körülvett táblákból álltak, egységesek, beékelődések, dirib-darabolások nem fordulnak elő. Akkor merre van a helyes út? Véleményem szerint a német, a holland, a belga, a francia, az angol, a még sajátságos izraeli irány az, amiről nekünk, Magyaroknak ötletet és példát lehetne vennünk.

Jávor Tamás
elnök-igazgató

Azt gondolom, minden magyar embernek tudnia kell, ki volt Esterházy János, ezért döntöttem az alábbi cikk megjelentetésében. (Nyilván, ha több Nágoccsal kapcsolatos cikk született volna, akkor annak lenne elsőbbsége.) A szerző, Molnár Imre hatalmas kutatómunkájának köszönhetően könyv is jelent meg Esterházy Jánosról, a 20.

sz.-i magyar történelem egyik mártírjáról. Molnár Imrével mondhatni munkatársakká váltunk a lengyel-magyar kapcsolatok terén. A csodaszép Országházban találkoztunk legutóbb, ahol meg is kérdeztem, hogy a Nágocsi Naplóban cikkének rövidített változatát közzé tehetem-e. Örömmel igent mondott.

Molnár Imre: Ki volt Esterházy János?

„ Csak az a nemzet érdemes jobb sorsra és örök életre, amely meg tudja becsülni nagyjait, s amelynek mindig szeme előtt lebeg azok példát adó munkássága." Esterházy János

Esterházy János 1901-ben született Nyitraújlakon, a mai Szlovákia területén. Apja korai halála miatt özvegye, a lengyel Tarnowsky Erzsébet grófnő egyedül nevelte 3 gyermekét. Élete első időszakának meghatározó élménye volt a lengyel édesanyától kapott mély istenhit, valamint a vegyes lakosságú szülőhely, ahol a magyarsággal együtt élő szlovákok nyelvét már gyermekkorában megtanulta.

1924-ben vette feleségül Serényi Lívia grófnőt. Középiskoláit Budapesten végezte, majd birtokaira vonult viszsza gazdálkodni. Azok közé tartozott, akik nem akartak könnyen belenyugodni a trianoni döntésbe.

1919-ben az új ország Csehszlovákia kormánya által meghozott földreform és adóterhek következtében a család egzisztenciálisan is nehéz helyzetbe került. Esterházy ennek ellenére a kisebbségi léthelyzetben maradást választotta, s nem költözött a család trianoni Magyarország területén fekvő birtokaira. Itt az önvédelem lehetőségeit keresve került kapcsolatba a magyar kisebbség politikai pártjának vezetőivel. A gazdasági kényszer sodorta őt politikai pályára, fiatalon lett a Keresztény Szocialista Párt vezetője. A prágai nemzetgyűlésben ellenzéki politikusként a magyar kisebbség érdekeinek következetes védelmezője és a fennálló igazságtalan viszonyok kérlelhetetlen bírálója volt. 1936-ban az Egységes Magyar Párt ügyvezető elnökévé választották. Benes elnök tárca nélküli miniszteri posztot ajánlott fel számára, ő azonban ezt a nem mindennapi ajánlatot visszautasította, mondván, hogy előbb a kormány tegyen érdemi változtatásokat a kisebbségekkel szembeni politikájában, amíg ez nem következik be, ő nem kívánja nevét adni a magyarellenes politikához.

1938-ban a visszacsatolás ellenére Szlovákiában maradt, s inkább a határ túloldalán rekedt 65-70 ezer magyarral vállal sorsközösséget, bár Magyarországon tárca nélküli miniszteri poszt várt volna rá. A nagyrészt szórványban élő szlovákiai magyarság megmaradásának érdekében kidolgozta a „ Magyar Család" és Magyar Házak programját. Szlovákia parlamentjének egyetlen magyar képviselőjeként védelmébe vette az üldözött szlovákiai magyarokat, sőt a szlovákiai szlovákokat, cseheket és zsidókat is. A szlovák parlamentben-szinte egyetlenként- bírálta a totalitarizmusra berendezkedő szlovák politikai módszereket,a személyi kultuszt, a koncentrációs táborok felállítását, az állami erőszak és diszkrimináció egyre szaporodó megnyilvánulásait.

Ezzel együtt mindvégig következetes hirdetője maradt a magyar-szlovák egymásrautaltságnak és sorsközösségnek.

Sohasem vált az egész államberendezkedést egyre inkább meghatározó náci ideológia kiszolgálójává. („ A mi jelünk a kereszt, nem pedig a horogkereszt"-mondotta.) 1942. május 15-én a szlovák parlament egyetlen olyan képviselője volt, aki nem szavazta meg a zsidók deportálásáról szóló törvényt. Házában üldözött zsidókat bújtatott, hamis útlevéllel zsidók tömegét juttatta át a magyar-szlovák határon. Magyarország 1944-es hitleri megszállása ellen memorandummal tiltakozott.

Passzív ellenállása miatt egyre több támadás érte a szélsőjobboldal felől. Karakán jellemét azonban a kiépülő diktatúra körülményei közepette sem adta fel. Egy ízben nyilvános helyen jelentette ki, hogy az önálló szlovák állam lényegében egy nagy „svindli". Kijelentéseiért feljelentették, bíróság elé állították, s fél év börtönbüntetésre ítélték. 1944 karácsonyán a nyilasok is letartóztatták Esterházyt, mivel szlovákiai pártját nem volt hajlandó nyilas párttá átszervezni. A háború vége felé a Gestapo is hajtóvadászatot indított ellene, elmenekülhetett volna, mégis a helyén, Pozsonyban maradt. A háború után szlovákiai magyar értelmiségiekkel együtt memorandumot készített, amelyben a csehszlovák hatóságokat védelmét kérték a magyar lakosság üldözése, kibontakozóban lévő kollektív jogfosztottsága miatt. A memorandum átadása érdekében Esterházy kihallgatást kért G. Husak belügyi megbizottól, aki azonban letartóztatta, s átadta őt az NKVD-nek. Feleségét, gyermekeit soha többé nem láthatta. A szovjet belügyi szervek-10 másik magyarral együtt-1945-ben Moszkvába hurcolták, ahol koholt váddal 10 év javító munkatáborra ítélték. A Gulagok poklát megjáró Esterházy János a sarkkörön túl végzetes tüdőbetegséget kapott.

Közben Pozsonyban -távollétében- a Csehszlovák Köztársaság felbomlasztásának és a fasizmus kiszolgálásának hazug vádjával kötél általi halálra ítélte őt a Pozsonyi Szlovák Nemzeti Bíróság.

A csehszlovák hatóságok kikérőt nyújtottak be a Szovjetuniónak, hogy végrehajthassák rajta a halálos ítéletet. A szovjetek a súlyos beteg Esterházyt 1949-ben szolgáltatták ki a csehszlo-

vák szerveknek. Hazatérte után húga és néhány ügyvéd ismerőse kegyelmi kérvényt adott be a csehszlovák államelnöknek, aki a halálos ítéletet „kegyelemből" életfogytiglanra változtatta.

A róla érkező hírek szerint már a Gulágban is fogolytársai lelki támasza volt. Kegyelmet, könnyítést soha nem kapott, mivel „ fogva tartása még nem érte el a célját, átnevelésének megvalósulását."

Börtönében az 1956-os magyar forradalom híre még visszaadta számára a szabadság reményét, de november 4. után állapota rohamosan rosszabbodott. Életének utolsó napjaiban súlyos betegségében kérte, szállítsák a nyitrai börtönbe, hogy szülőföldjén halhasson meg. Ezt a kérését is megtagadták.

A mírovi politikai foglyok börtönéből jövő utolsó üzenetének tartalma ez volt: átadta magát Isten akaratának, szenvedéseit, életét felajánlotta a magyarság fölszabadulásáért. Itt halt meg 1957. március 8-án, 56 éves korában, 12 évnyi rabságban eltöltött súlyos szenvedés után.

Földi maradványai 50 évig ismeretlen helyen voltak. Csak halálának 50. évfordulója alkalmából meghirdetett Esterházy-év során derült ki, hogy a prágai rabtemető egyik tömegsírja rejti testét. Rehabilitációjára csak Oroszországban került sor. Szlovákiában máig hazaárulóként, fasiszta háborús bűnösként tartják számon.

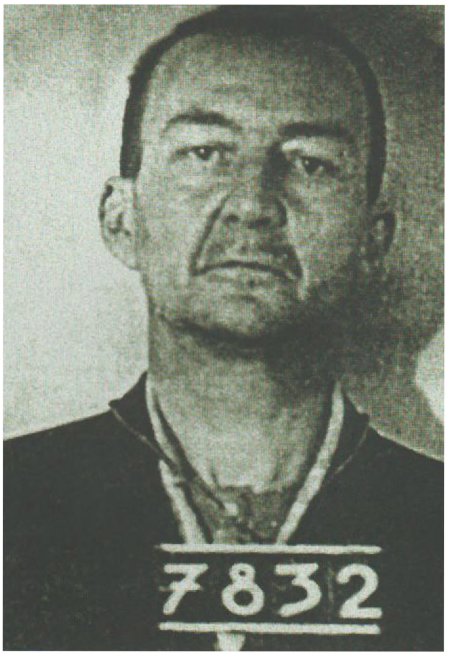

Felhívások

Tisztelt Nágocsi Lakosok!

Mint már többen értesültek róla, szeretnék készíteni egy nagy családfát a nágocsiakról, hogy látható legyen, ki kinek rokona, ki honnan származik. Ha ez elkészül, felkerül egy nagy tablóra és bárki megtekintheti, megkeresheti magát és családját, remélhetőleg a faluházban lesz elhelyezve. Több családhoz már személyesen elmentem, eddig mindenki szívesen fogadta ezt a kezdeményezést. A tél folyamán szeretném felkeresni főleg a régebb ideje itt élőket. Azt szeretném kérni, hogy számítsanak megkeresésemre, és amennyire lehetőségükön, idejükön múlik frissítsék fel emlékeiket a rokonaikról, felmenőikről, születési-halálozási évszámokról. Valamint szeretnék fényképgyűjteményt is létrehozni Nágocsról, nágocsiakról, épületekről, utcarészletekről, bármiről ami kötődik Nágocshoz és tíz-húsz évnél idősebb képek. Ehhez is kérném segítségüket, ha rendelkeznek akár ilyen fényképekkel és szívesen megosztják, kérem majd juttassák tudomásomra.

Szeretném ezzel a családfával és fényképgyűjteménnyel a lakosság javát szolgálni, a múlófélben levő értékeket-emlékeket amennyire csak lehet megőrizni, az utókor számára fenntartani.

Köszönettel, tisztelettel: Kiss Máté

Ezúton szeretném tájékoztatni a kedves nágocsi polgárokat, hogy 2014 nyarán szeretnénk a 20. század első felének fotóiból kiállítást létrehozni Nágocson. Ezt eredetileg idén nyárra terveztük, de tavaly év végén nem fogtam hozzá a szervezéséhez. Aki szívesen megosztaná a családi fotógyűjteményéből azokat a fotókat, amelyek 1950 előttiek, legyen szíves jelezze Száler Róbertnek vagy leadhatja Nórinak a boltban vagy nekem. Aki esetleg valami kis történetet vagy rövid információt is szeretne megosztani a fotókkal kapcsolatosan, ahhoz szívesen elmegyek lejegyezni vagy leírhatja. A 2-3 mondatos információk is fontosak. A kiállítás anyagában szerepelne -terveink szerint- tájékoztatás pl. öltözködési kultúráról, az adott korszak egy-egy fontosabb eseményéről, és személyes hangvételű visszaemlékezések is megjelenhetnének.

Hogyan kérjük a fotók átadását?

Ceruzával vagy tollal a kép hátoldalára legyenek szívesek írják rá, kit, mit ábrázol, melyik évben készült vagy készülhetett, esetleg milyen eseményhez fűződik. Ha nem tudnak róla ilyen információkat, akkor is érdemes felkínálni a kiállítás gyűjteményébe. Ha például valaki 10 db fotót ajánl fel, akkor külön lapra is felírhatja, hogy hány darab fotót ad át, saját aláírásával ellátva, kérve az átvevőt, hogy ő is írja alá. Legyenek szívesek borítékokban átadni, ráírva kitől származik. Március közepéig gyűjtjük a képeket.

A kiállítás megvalósítása pénzbe kerül, aki tudja támogatni, ha csak csekély összeggel is - „Sok kicsi sokra megy"-, az támogatását átadhatja nekem, amit dokumentálunk, az összegyűlt összeget a helyi újságban megjelentetjük. A fotókat feldolgozásukat követően sértetlenül április végén vagy májusban visszajuttatjuk. A családfa kiállítás és ez a fotógyűjtemény kölcsönösen gazdagíthatja egymást, rengeteg információt hordozva.

Érdemes elszármazott nágocsiaknak is szólni erről a lehetőségről, hisz nagyon értékes fotóik lehetnek Nekik is, ahogyan erre már volt is példa.

Segítőkész együttműködésüket előre is köszönve, tisztelettel Zichy Éva.

Minden kedves Olvasónknak kellemes ünnepeket, és boldog új évet kívánunk!
A színes megjelenést köszönjük névtelen támogatóinknak, és a Reménység Alapítvány Nyomdájának!

Impresszum: Nágocsi Napló; Szerkesztő: Zichy Éva, email: nagocska@gmail.com; Felelős kiadó: Reménység Alapítvány, Nágocs, Ady u.
Nyomdai előkészítés, tördelés: Kiss Gergő; Nyomdai munkák: Kiss Máté; Levélcím: 8674 Nágocs, Park u. 1. ISSN 2062-8625